

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΥΔΡΑΣ, ΣΠΕΤΣΩΝ, ΔΙΓΙΝΗΣ
ΕΡΜΙΟΝΙΔΟΣ & ΤΡΟΙΖΗΝΙΑΣ
- 180 40 Υ Δ Ρ Α -

Έν Ύδρα τῆ 8^η Φεβρουαρίου 2021
Άρ. Πρωτ.: Φ.ΕΣ/Α.13/71/5/08.02.2021

**ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΙΣΟΔΩ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΝ
ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ**

Πρός
Τόν Ἱερόν Κλήρον,
Τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες
καί τόν φιλόχριστον Λαόν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως

Ἀδελφοί χριστιανοί, πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἴμαστε μπροστά στίς πύλες τῶν ἁγίων Νηστειῶν. Καί οἱ πύλες αὐτές εἶναι ἕτοιμες νά ἀνοιχθοῦν γιά μᾶς. Σήμερα ἡ διδαχή τοῦ Χριστοῦ στό ἅγιον Εὐαγγέλιον μᾶς μίλησε ποιά εἶναι ἡ προϋπόθεση γιά τήν ὀρθή εἴσοδό μας στόν ἀγώνα τῆς Νηστείας· «Ἄν συγχωρήσετε τούς ἀνθρώπους γιά τά παραπτώματά τους, θά σᾶς συγχωρήσει καί ἐσᾶς ὁ Οὐράνιος Πατέρας σας. Ἄν ὅμως, δέν συγχωρήσετε στούς ἀνθρώπους τά παραπτώματά τους, οὔτε κι ὁ Πατέρας σας θά συγχωρήσει τά δικά σας παραπτώματα».

Ἐμεῖς σκεπτόμαστε νά δείξουμε τήν μετάνοιά μας στόν Κύριο προσφέροντάς Του σάν θυσία διάφορες σωματικές ἀσκήσεις καί στερήσεις. Τό Εὐαγγέλιον μᾶς ζητάει τήν εὐσπλαχνία. Πρίν ἀπό τή θυσία καί τίς μεγάλες ἀσκήσεις, ἡ εὐσπλαχνία εἶναι ἡ προϋπόθεση τῆς ἀποδοχῆς τῆς θυσίας μας ἀπό τόν Θεό.

Αὕτη ἡ εὐλογημένη περίοδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἶναι δοσμένη ἀπό τήν Ἐκκλησία μας γιά νά σκεφθοῦμε πιο ἔντονα καί πιο ἀληθινά τό ζήτημα τῆς σωτηρίας μας.

Εἴμαστε προορισμένοι γιά τόν Παράδεισο, γιά τήν αἰώνια μακαριότητα, φτάνει νά ζήσουμε ἐδῶ μέ εὐσέβια, τηρῶντας τίς ὑποσχέσεις πού δώσαμε στό Βάπτισμα. Αὕτη τήν περίοδο νά ἀναλογιζόμαστε τήν μακαριότητα πού μᾶς περιμένει. Ὅχι ἡ σκέψη μας νά εἶναι ὀλοκληρωτικά κολλημένη στή γῆ, στίς γῆινες τέρψεις, στίς γῆινες μέριμνες. *«Λογιζόμενοι ὅτι οὐκ ἄξια τά παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ, πρὸς τήν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς»* (Ρωμ. 8,18).

Ἕνας ἄνθρωπος σωματικά νεκρός εἶναι ἀναίσθητος ἀπέναντι σέ ὅλα -καί στή γύμνωση καί στόν πλοῦτο καί στή δόξα καί στόν ἐξευτελισμό καί σέ ὅλα. Ἔτσι κι ἓνας ἄνθρωπος ψυχικά νεκρός δέν καταλαβαίνει τά πνευματικά λόγια καί δέν αἰσθάνεται τά πνευματικά ἀγαθά, δέν ἀντιλαμβάνεται τήν ματαιότητα τοῦ κόσμου, τόσο σαφή καί ἀναμφίβολη.

Ὁ Κύριος τόσο καιρό δείχνει μακροθυμία, τόσο καιρό περιμένει τήν μεταστροφή μας, τόσο καιρό μᾶς ἀνοίγει τήν ἀγκαλιά Του · *«Ἴδού νῦν καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδού νῦν ἡμέρα σωτηρίας»* (Β Κορ. 6,2).

Σήμερα ἄς ἀκούσουμε τή φωνή Του «μὴν κάνετε σκληρές τίς καρδιές σας, ὅπως ἔγινε τόν καιρό πού μέ πίκραναν οἱ σκληρόκαρδοι Ἰουδαῖοι στήν ἔρημο» (Ἐβρ. 3,15), *«ἔγειρε ὁ καθεύδων καί ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν»* (Ἐφ.5,14). Εὐπνα ἐσύ πού κοιμᾶσαι

βαθιά τόν ύπνο τῆς ἀδιαφορίας καί τῆς ἀμέλειας γιά τή σωτηρία σου. Ἀναστήσου ἀπό τούς νεκρούς, ἐσύ πού θυσιάζεις τή ζωή σου στή σάρκα, στήν ἀμαρτία καί τήν φθορά. Πάρε ζωή ἀπό τό εὐαγγελικό κάλεσμα τῆς Μετανοίας, «τῆς μετανοίας ἄνοιξον μοι πύλας ζωοδότα».

Ὁ Κύριος μᾶς χαρίζει τήν ἐφετινή αὐτή ἀγιασμένη, ἀλλά καί δυσκολεμένη λόγω τῆς πανδημίας περίοδο, γιά μιᾶ εἰλικρινή μετάνοια καί ἐξομολόγηση σέ πνευματικό πατέρα, γιά νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τό φορτίο τῶν ἀμαρτημάτων μας.

Ἡ μετάνοια εἶναι Θεῖο δῶρο. Ἡ μετάνοια εἶναι ἀνάκτηση τῆς χάριτος καί καθαρότητος τοῦ Βαπτίσματος, εἶναι ὁ σύνδεσμος τῆς γῆς μέ τόν οὐρανό. Μέ τήν μετάνοια ἐξαλείφεται κάθε ἀμάρτημα. Ἡ ἄβυσσος τῆς Θείας ἀγαθοσύνης ἐξαφανίζει τά πιό βαριά ἐγκλήματα καί τά βαρύτερα ἀμαρτήματα.

Τό Εὐαγγέλιον μᾶς διηγεῖται τέτοια περιστατικά · ὁ Τελώνης, ὁ Ζακχαῖος, ὁ ληστής, ὁ Πέτρος, Μαρία ἡ Αἴγυπτία, καί τόσοι ἄλλοι μέσα στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας δύο χιλιάδες χρόνια τώρα. Ἡ συγχώρηση ὅμως τῶν ἀμαρτιῶν δίνεται μέ τήν προϋπόθεση ὅτι θά πάψει ἡ διάπραξη τῶν θανασίμων ἀμαρτημάτων.

Ὁ ἀββᾶς Ποιμὴν, ὅταν ρωτήθηκε «τί εἶναι μετάνοια γιά τήν ἀμαρτία;», ἀπάντησε «Τό νά μὴν τήν ξανακάνεις».

Ἀλλά κι ἂν ἀπό κακή συνήθεια καί ἀποδυνάμωση τῆς ψυχῆς, παρασυρμένος -ἴσως βία-ἀπό τήν ὁρμή τῆς σάρκας, δέν μπορείς νά ἀποφύγεις θανάσιμες ἀμαρτίες, μὴν παραδίνεσαι στήν ἀπόγνωση.

Διδάξου ἀπό τήν σοφία τοῦ ἀγίου Σισώη:

- Τί νά κάνω ἀββᾶ, πού ἔπεσα;
- Νά σηκωθεῖς πάλι, ἀποκρίθηκε ὁ Γέροντας.
- Σηκώθηκα καί ξανάπεσα, εἶπε ὁ ἀδελφός.

-Νά σηκωθεῖς πάλι καί πάλι, ἐπέμεινε ὁ Γέροντας.

- Ὡς πότε; ρώτησε ὁ ἀδελφός

- Ὡς τό τέλος σου, ἀπάντησε ὁ ἀββᾶς.

Καί ὅλα τοῦτα ἔγιναν δυνατά μετά τήν σάρκωση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μετά τήν ἁμαρτία τοῦ Ἀδάμ, ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος ἀχρειώθηκε, νεκρώθηκε ἀπό τήν ἁμαρτία. Γιατί ἡ ἁμαρτία μόλυνε τή ρίζα τοῦ γένους, τόν γενάρχη μας Ἀδάμ.

Ἔπρεπε νά ἀποκοπεῖ λοιπόν ἀπό τή μολυσμένη ρίζα τό γένος μας, πού ἀκατάπαυστα μετέδιδε σ' ὅλα τά κλαδιά τή θανατηφόρα μόλυνση, καί νά ἀντικατασταθεῖ ἀπό μία ἄλλη ρίζα, πού θά μετέδιδε ζωή, ἀφθαρσία, ἀγιότητα. Τό ἀνθρώπινο γένος δηλαδή χρειαζόταν ἕναν νέο γενάρχη.

Καί τέτοιος γενάρχης ἔγινε ὁ Κύριος, πού εὐδόκησε νά ἔρθει ἀπό τόν οὐρανό, νά συλληφθεῖ ἀπό τήν Παρθένο, ἀσπόρως καί δίχως πάθος, καί νά γίνει, ὡς πρὸς τήν ἀνθρώπινη φύση Του, ἀπόγονος τοῦ Ἀδάμ. Αὕτη λοιπόν ὑπῆρξε καί ἡ αἰτία τῆς σαρκώσεως. Δέν μποροῦσε τίποτε καί κανεῖς ἄλλος νά ἀνοίξει τό δρόμο τῆς Θεοκοινωνίας. Οὔτε οἱ πλάκες τοῦ Νόμου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οὔτε ἕκατό ἀκόμη πλάκες μέ ἐντολές καί ἀπαγορεύσεις.

Ἔτσι ὁ Κύριος εἶναι ὁ πρῶτος, πού ὡς Θεάνθρωπος, φέρνοντας τήν ἀνθρώπινη φύση ἀνακαινισμένη, εἰς τό πρῶτον κάλλος ἐλθοῦσαν, τήν ἀνέβασε στόν οὐρανό καί κάθισε στά δεξιά τοῦ Πατρὸς (Πραξ. 7,55). Ἐμεῖς πού φορᾶμε τήν εἰκόνα τοῦ χωματένιου παλαιοῦ Ἀδάμ, γιά νά ἀποκοποῦμε ἀπό τό πεσμένο γένος ἐκείνου καί νά ἐνταχθοῦμε στό εὐλογημένο γένος τοῦ νέου Ἀδάμ, τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νά γεννηθοῦμε ξανά ἀπό τή Θεία Χάρη.

«Ἄν δέν γεννηθεῖ κανεῖς ἀπό τό νερό τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος καί ἀπό τό Πνεῦμα -μᾶς λέει ὁ νέος Ἀδάμ- δέν μπορεῖ νά μπεῖ στήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ» (Ἰω. 3,5).

Χρέος μας, μετά τήν εἴσοδό μας διά τοῦ Βαπτίσματος στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ (Ἰω. 15,10).

Ἀπαραίτητη λοιπόν, ἡ αὐτοεξέτασις. Ἡ ἐξέτασις τῆς συνειδήσεώς μας μέ κριτήριον τόν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς ἐρωτήσουμε γιά παράδειγμα ἂν ἔχουμε τηρήσει κάποιες ἐντολές τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἐκτείνονται στό πέμπτον κεφάλαιο τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου.

Δέν ὀργιστήκαμε χωρίς σοβαρό λόγο ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ μας; Δέν φιλονικήσαμε μέ κανέναν; Δέν εἶπαμε λόγια ἐπιπληκτικά καί προσβλητικά; Δέν ὑπάρχει μέσα μας μνησικακία; Συγκρατηθήκαμε ἀπό βλέμματα, αἰσθήματα καί λογισμούς ἠδυπαθείας; Ἄνταποδώσαμε κακό στό κακό; Ἀγαπήσαμε τούς ἐχθρούς μας; Δώσαμε εὐχές σ' αὐτούς πού μᾶς ἔδωσαν κατάρεις; Εὐργετήσαμε αὐτούς πού μᾶς μισοῦν; Προσευχηθήκαμε γί αὐτούς πού μᾶς προξένησαν κάποια συμφορά; (Ματθ Ε' κεφ.).

Ἀσφαλῶς καί τά λίγα αὐτά ἐρωτήματα, θά καταπονήσουν καί θά καταγγείλουν τή συνείδησή μας.

Ἐπομένως, οὐδείς ἀναμάρτητος.

Μέγα βοήθημα σ' αὐτήν τήν ἄσκησις τῆς Μετανοίας εἶναι καί ἡ Νηστεία, τό κεντρικόν ἄθλημα τῆς περιόδου αὐτῆς. «Μέ γεμάτο τό στομάχι σου, μή θελήσεις ἀδιάντροπα νά ἐρωτήσεις κάτι ἀπό τά Θεῖα πράγματα καί νοήματα» (Ἀγ. Ἰσαάκ).

Ἐπιθυμώντας, λοιπόν αὐτήν τήν Τεσσαρακοστήν σκέψεις πνευματικές, ἄς ἀποφύγουμε τόν χορτασμό, κάθε τί τό περιττόν, τρώγοντας καί πίνοντας. Ἄς δείξουμε στό σῶμα μας πώς εἴμαστε μαθητές τοῦ Σταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Νά μετάσχει ἡ σάρκα μας, ἔστω καί στόν ἐλάχιστον βαθμό, στά παθήματα τῆς παναγίας σάρκας Ἐκείνου καί στήν ὀδύνη πού ἔνωσε πάνω στό ξύλον τοῦ Σταυροῦ. Χρειάζεται ἀγῶνας σταθερός καί φιλότιμος, πρόθυμος, χωρίς χλιαρότητα καί ἀμέλεια. Ἄς ἀκούσουμε τό

ἀποκαλυφθέν λόγιον · «Ἐπειδή δέν εἶσαι οὔτε κρύος οὔτε ζεστός, γί' αὐτό θά σέ ξεράσω ἀπό τό στόμα μου» (Ἀποκ. 3,16).

Τέλος, γιά νά ἀποτινάξουμε τόν ζυγό τῆς ἀμαρτίας, γιά νά μποῦμε στόν ἴσιο δρόμο, χρειαζόμαστε τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ζητεῖται μέ θερμή, ἀδίστακτη καί προσεκτική προσευχή.

Μέ τήν προσευχή παρακαλοῦμε τόν Κύριο :

Πρῶτον, νά μᾶς φωτίσει νά δοῦμε τά ἀμαρτήματά μας.

Δεύτερον, νά μᾶς στείλει τήν ἀγαθή καί σωτήρια σκέψη τῆς ἐξομολογήσεώς μας. Ὅλα αὐτά εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ, ὅλες οἱ ἐνέργειες πού συνιστοῦν τήν μακάρια μετάνοια, ἀπαιτοῦν τή συνέργεια τοῦ Θεοῦ.

Παρακάλεσέ Τον νά σέ ἐνισχύσει ἀπέναντι στόν πόλεμο ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ σου, ἐναντίον τῆς φθαρμένης σου φύσης, ἐναντίον τοῦ θανάτου πού ζεῖ μέσα σου, ἕνεκα τῆς ἀμαρτωλότητός σου.

Παρακάλεσέ Τον μάλλον νά πολεμήσει Ἐκεῖνος ἀντί γιά σένα, γιά νά σοῦ χαρίζει πάντοτε τήν νίκη. Παρακάλεσέ Τον νά σέ βοηθήσει, ὥστε παραμερίζοντας τήν ὀλέθρια ντροπή, νά φανερώσεις ὅλες τίς ἀμαρτίες σου στόν πνευματικό καί μέ ζωντανή πίστη ν' ἀκούσεις ἀπό τό στόμα του, σάν ἀπό τό στόμα τοῦ Θεοῦ, τή λύση ἀπό τά δεσμά τους.

Ἄς παρακαλέσουμε, τέλος, ὅλοι μας νά μᾶς δώσει δύναμη, ὥστε μετά τήν κάθαρσή μας μέ τήν μετάνοια, νά μὴν ξαναγυρίσουμε στήν σκοτεινή κοιλάδα τῆς ἀμαρτίας, στή δυσσομία τῶν παθῶν, στήν αἰχμαλωσία τῶν δαιμόνων, ἀκολουθώντας τόν δρόμο πού ὀδηγεῖ στήν αἰώνια μακαριότητα. Νά ζητήσωμεν μέ τήν προσευχή μας, ὅλα ὅσα μᾶς εἶπαν οἱ ἅγιοι Πατέρες μας, διότι ὅσα ἀκούσατε παραπάνω, τά συγκεντρώσαμε ἀπό τόν πνευματικόν ἀνθῶνα τῶν ἁγίων Γερόντων, συγχρόνων καί παλαιῶν.

Γιατί μᾶς εἶπε ὁ Χριστός «χωρίς ἐμένα δέν μπορεῖτε νά κάνετε τίποτα» (Ἰω. 15,5).

Ἀδελφοί καί συναγωνιστές

Εὐχομαι θεαρέστως καί εὐμαρῶς νά διανύσωμεν τόν τῆς Νηστείας δρόμον, λουσμένοι μέσα στή ζείδωρον χάριν καί τό ἀμέτρητον ἔλεος τοῦ δι' ἡμᾶς διά φιλανθρωπίαν ἐπί τῆς γῆς ὀφθέντος, παθόντος καί Ἀναστάντος Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἶθε νά φθάσωμεν ὑγιεῖς ψυχῇ τε καί σώματι, νά προσκυνήσωμεν τήν Ἁγίαν Ἀνάστασιν.

Μέ ὀλοκαρδίους πατρικάς εὐχάς
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ὁ Ἱερός, Σεβαστὸς καὶ Αἰγιόγιος Πατριάρχης

† Ὁ Ἱερός, Σεβαστὸς καὶ Αἰγιόγιος ΠΑΠΑΡΧΙΕΡΕΥΣ

Σημειώσεις: 1) Ἡ παροῦσα νά ἀναγνωσθῆ, ἄνευ λαδῶν, τήν Κυριακή τῆς Τυρινῆς 14.03.2021. Δύνασθε νά ἀναρτήσητε τήν παροῦσαν εἰς τυχόν ἰστοσελίδας τῶν Ἱ. Ἐνοριακῶν Ναῶν.

2) Ἐφέτος λόγω πανδημίας, δέν συνετάχθη τό σύνηθες πρόγραμμα ὁμιλιῶν, κατανυκτικῶν ἐσπερινῶν, λειτουργιῶν καί λοιπῶν χοροστασιῶν. Θά ἀνακοινοῦται ἐγκαίρως κατά τήν πορείαν, ἐφ' ὅσον δά εἶναι ἐπιφικτόν.

3) Παρακαλῶ πάλιν καί πολλάκις νά ἐφαρμόζετε ὅσα ὑγειονομικά μέτρα ἐπιβάλλονται διά τήν προστασίαν ὅλων μας. Δοκιμάζω ἀπέραντη θλίψη ἀκούοντας ὅτι «δέν εἶναι τίποτε, ἓνα συνάχι». Τόση τυφλότης; Τόση παρανόηση;

4) Παρακαλῶ τούς ἀγίους λειτουργούς κατά τήν εὐλογημένη αὐτή περίοδο ἄς καρτερήσωμεν εἰς τά δύο μεγάλα πνευματικά ὑπερόπλα τῆς νηστείας καί τῆς προσευχῆς καί νά ἱκετεύσωμεν τόν πολυεύσπλαχρον Κύριον νά ἄρῃ τό βαρὺ φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν μας καί τήν ἔνεκα τούτου πανδημίαν.

5) Τέλος παρέχω καί ζητῶ ἀπ' ὅλους τήν συγχώρησιν.